

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 786/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 września 2021 roku w sprawie II K 367/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>W stosunku do pkt.1 zaskarżonego wyroku</p> <p>1) zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu:</p> <ul style="list-style-type: none"> • naruszenie art. 1 § 1 k.k. poprzez uznanie, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu i podlega odpowiedzialności karnej, mimo iż w postępowaniu przygotowawczym jak również w postępowaniu sądowym nie wykazano, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycje zarzucanego mu czynu;

- naruszenie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w wyniku jego wadliwej wykładni i przyjęciu, że oskarżony posiadał środki odurzające „w znacznej ilości” podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony posiadał środki odurzające w ilości nie znacznej;

2) zarzut obrazy przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- naruszenie art. 2 § 1 pkt.1 k.p.k., przez niewłaściwe zastosowanie kwalifikacji prawnej

czynu, które w konsekwencji doprowadziło do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej oskarżonego z przyjętej kwalifikacji prawnej;

- naruszenie art. 4 § 1 i § 2 k.p.k. przez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności poprzez pominięcie zeznań wielu świadków w kwestii powiązania osoby oskarżonego z handlem narkotykami;

- naruszenie art. 5 k.p.k. poprzez uznanie przez sąd oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, mimo, że jego wina nie została należycie wykazana, a nieudające się usunąć wątpliwości, które pojawiły się w postępowaniu zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego;

- naruszenie art. 7 k.p.k. przez wcześniejsze założenie przez Sąd, że oskarżony jest

	<p>winny zarzucanego mu czynu. Postawiona przez sąd teza o winie oskarżonego nie była ukształtowana na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów w sprawie a jedynie na subiektywnym odczuciu sądu względem oskarżonego i przychylności co do bezpodstawnych w realiach kodeksowych twierdzeń prokuratora;</p> <p>3) zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego oraz w relacji do celów jakie winna spełnić orzeczona karna w zakresie zarówno prewencji indywidualnej jak i jej społecznego oddziaływania, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku bezwzględnego pozbawienia wolności, gdy zachodziły przesłanki do wymierzenia „łagodniejszej kary”.</p>			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty apelacji opisane w pkt 1 – 2 sprowadzają się w istocie do kwestionowania ustalenia Sądu meriti, iż ilość 42,3 grama konopi, innych niż włókniste oraz 28,8 grama (...), jakie posiadał oskarżony stanowiły „znaczną ilość” narkotyków, a co za tym idzie, że nieuprawnionym było przyjęcie, iż oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.</p> <p>Zarzuty te są jednak chybione. Sąd Rejonowy słusznie uznał (aczkolwiek nie wyjaśnił tego w sposób dostateczny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku), że czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia powinien być zakwalifikowany z art. 62 ust. 2 ustawy o narkomanii, jako posiadanie znacznej ilości narkotyków.</p>		

Oskarżony posiadał 42,3 grama marihuany. Istnieje już bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, jak należy rozumieć pojęcie „znaczna ilość” z art. 62 ust. 2 ustawy o narkomanii. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa ustalenie, czy jest to znaczna ilość narkotyku zależy od odpowiedzi, czy ilość ta pozwoli na wywołanie jakiegoś odczuwalnego efektu odurzenia, u co najmniej kilkudziesięciu osób. W wyroku z dnia 1 marca 2006 roku - II KK 47/05 Sąd Najwyższy stwierdził, że miarą „znaczności” w rozumieniu art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb

jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość. Stanowisko takie Sąd Najwyższy podtrzymał w kolejnych swoich orzeczeniach (por. postanowienie z dnia 1 lutego 2007 roku - III KK 257/06; wyrok z dnia 10 czerwca 2008 roku - III KK 30/08, postanowienie z dnia 23 września 2009 roku - I KZP 10/09; wyrok z dnia 7 maja 2013 roku - III KK 25/13; wyrok z dnia 11 października 2017 roku - III KK 73/17). Stanowisko takie znajduje także aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2012 roku - II AKa 430/12; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2015 roku - II AKa 79/15; wyrok

Sądu Apelacyjnego
w Łodzi z dnia
7 lipca 2020 roku
- II AKa 353/19)
oraz w doktrynie
(M. Bojarski, W.
Radecki:
Pozakodeksowe
prawo karne, Tom
I. Komentarz, W
- wa 2002 r., C.
H. BECK, s.274;
T.L. Chruściel, M.
Preiss - Mysłowska:
Ustawa o
przeciwdziałaniu
narkomanii.
Komentarz, W -
wa 2000 r., s.305).
Zresztą apelujący
przycacza w środku
odwoławczym
szerokie fragmenty
tych orzeczeń Sądu
Najwyższego, w
których podkreśla
się, że ratio
legis wprowadzenia
miernika znacznej
ilości w nawiązaniu
do ilości określonych
środków mogących
zaspokoić potrzeby
kilkudziesięciu osób
uzależnionych i
używanie takiego
właśnie miernika do
wyróżniania typów
kwalifikowanych
wiąże się z
koniecznością
represjonowania
głównie dilerów.
Natomiast pogląd
Sądu Apelacyjnego
w Krakowie
wyrażony w wyroku
z dnia 5 kwietnia
2013 roku -
II AKa 47/13,

że „znaczna ilość” narkotyków to taka, która wystarcza dla odurzenia się kilkudziesięciu tysięcy osób, traktować należy jako odosobniony.

Jeśli chodzi o wielkość jednorazowej dawki konsumenckiej, pozwalającej na odczucie wpływu narkotyku na organizm człowieka (taką, po którą przeciętnemu użytkownikowi opłaca się sięgnąć, aby choć minimalny efekt działania narkotyku odczuć), to dla marihuany w orzecznictwie przyjmuje się różne wartości. Np. 0,1 grama (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 lutego 2015 roku - II AKa 30/15) albo 0,17 grama (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2013 roku - II AKa 422/13). Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim konsekwentnie prezentuje pogląd, że dawką taką jest 0,3 grama, albowiem został on oparty o rzetelne badania

kryminalistyczne przeprowadzone przez naukowców w środowiskach osób używających tego narkotyku, a także w oparciu o analizę danych z wielu akt spraw tzw. narkotykowych i zawartych w nich opinii biegłych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2013 roku w sprawie II AKA 1/13 i powołane w uzasadnieniu tego opracowanie W. Krawczyk i inni [w:] Badania narkotyków. Część II, Problemy Kryminalistyki 243/13). Tym samym ilość posiadanego przez oskarżonego narkotyku pozwoliłaby na realne użycie go i odczucie skutków jego działania przez 141 osób (42,3 grama podzielone przez 0,3 gram), a zatem przez kilkadziesiąt (a nawet więcej) osób. Nawet, gdyby przyjąć tu dużo większą dawkę jednorazową, np. 1 gram, to i tak zakwestionowana u oskarżonego ilość konopi, innych niż włókniste pozwoliłaby na odurzenie

kilkudziesięciu osób.
Dlatego Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż oskarżony posiadał znaczną ilość narkotyku (środka odurzającego w postaci marihuany).

Godzi się też wskazać na postanowienie z dnia 29 maja 2018 roku - II KK 132/18, w którym Sąd Najwyższy uznał, iż posiadanie środka odurzającego w postaci 43,24 grama (a więc ilości niemal identycznej, jak w niniejszej sprawie) ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), wypełnia znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Co do posiadanego przez oskarżonego narkotyku w postaci (...) ((...) C.) jest to narkotyk „twardy”, a wpływ tego środka na organizm człowieka jest zauważalny już przy znacznie mniejszych dawkach. Przyjmuje się w orzecznictwie, że dla jednorazowego odurzenia

substancją psychotropową wystarczającą jest dawka np. 0,1 grama amfetaminy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19.10.2000 roku - II AKa 124/00). Niekiedy za taką dawkę przyjmuje się 0,2 grama (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2012 roku - II AKa 92/12, w którym powołano się na opracowanie: „Medycyna sądowa”, Vincent J. Dimasio, Dominick Dimasio, Wydawnictwo Medyczne, Wrocław 2001). Jeśli chodzi już o tę konkretną substancję psychotropową, będącą w posiadaniu oskarżonego, to z ogólnie dostępnej strony (...) wynika, iż za jednorazową dawkę (...) C. przyjmuje się 80 – 125 miligramów, a mocne oddziaływanie powoduje dawka 150 miligramów (czyli 0,15 grama).

Zatem przyjmując jako jednorazową dawkę odurzającą 0,15 grama substancji (...) C., oskarżony posiadał taką ilość tego środka, która

pozwoliłaby na jednorazowe odurzenie (rozumiane jako odczucie skutku działania narkotyku) 192 osób (28,8 grama podzielone na porcje po 0,15 grama).

Tak więc ilość posiadanych przez oskarżonego narkotyków (i to obu rodzajów: zarówno środków odurzających jak i substancji psychotropowych) spełnia wymóg zakwalifikowania ich jako „znaczej ilości” w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd odwoławczy oczywiście zna pogląd Sądu Najwyższego (prezentowany chociażby w wyroku z dnia 11 października 2017 roku - III KK 73/17), że ustalając znamię „znaczej ilości” narkotyków, poza kryterium ilościowo-jakościowym organ orzekający powinien brać pod uwagę również i to, w jakim celu sprawca środki odurzające lub substancje

psychotropowe posiadał, tak, aby móc zróżnicować odpowiedzialność karną osób, które są uzależnione od narkotyków, od osób, będących ich dilerami. W rozpoznawanej sprawie nie może budzić wątpliwości, że oskarżony nie posiadał zakwestionowanych u niego narkotyków tylko dla własnych potrzeb. Świadczyć o tym musi okoliczność skazania go (w tym samym postępowaniu) za przestępstwa udzielania innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych. Ponadto za takim wnioskiem przemawiają też okoliczności wynikające z protokołów przeszukania i oględzin (k. 7 - 9, 13 -15). Z dowodów tych wynika, że w miejscu zamieszkania oskarżonego ujawniono m.in. puste torebki foliowe z zapięciem strunowym w ilości 1600 sztuk oraz 3 wagi elektroniczne. Z kolei w trakcie przeszukania osoby oskarżonego

zatrzymano u niego 4 sztuki torebek foliowych z zawartością suszu roślinnego koloru zielono brunatnego (który okazał się być marihuaną) oraz 34 torebki foliowe z zawartością białej substancji (która okazała się być katynonem (...) C.).

Wszystko to jednoznacznie wskazuje, że Sąd I instancji nie popełnił żadnego błędu kwalifikując czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zarzut naruszenia innych przepisów procedury także nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutu naruszenia przez Sąd meriti art. 4 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., to po pierwsze zauważyć należy, iż art. 4 k.p.k. nie zawiera w ogóle paragrafów. Przede wszystkim jednak, apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy

ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Przedstawione w apelacji zarzuty mają charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz skrajnie subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd, przypisując oskarżonemu, że udzielał on innym osobom środki narkotyczne (szerzej będzie o tym mowa w dziale 3.2 i 3.3, w ramach omawiania zarzutów dotyczących czynów z pkt II – IV aktu oskarżenia).

Wobec zgromadzonych w sprawie dowodów i ich prawidłowej oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy nie zachodziła – wbrew twierdzeniom skarżącego – sytuacja zaistnienia nie dających się usunąć wątpliwości, odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie

zarzucanego mu
czynu. Wątpliwości,
o jakich mowa w
przepisie art. 5 §
2 k.p.k., statuującym
nakaz rozstrzygnięcia
nie dających się
usunąć wątpliwości
na korzyść
oskarżonego,
odnoszą się bowiem
do zagadnień
związanych z
ustaleniami
faktycznymi, a więc
do sytuacji, gdy z
zebranego materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje, a żadnej
z nich nie daje
się wyeliminować
drogą dostępnej
weryfikacji. Nie
należą natomiast
do nich wątpliwości
związane z
problematyką oceny
dowodów, a więc
kwestii, który z
wzajemnie
sprzecznych
dowodów zasługuje
na wiarę, a który
tego waloru nie ma.
Jeżeli sąd dokona
ustaleń na podstawie
swobodnej oceny
dowodów i ustalenia
te są stanowcze - a
tak jest w niniejszej
sprawie - to nie może
zachodzić obraza art.
5 § 2 k.p.k.

Zupełnie chybionym
jest też zarzut
rażącej
niewspółmierności
orzeczonej wobec

oskarżonego kary.
Orzeczona za czyn
zarzucany w pkt
I aktu oskarżenia
(przypisany w pkt 1
tiret 1 zaskarżonego
wyroku) kara
pozbawienia
wolności nie nosi
znamion,
ani „rażącej” ,
ani nawet „zwyklej”
niewspółmierności,
skoro przypisane
oskarżonemu
przestępstwo
zagrożone jest karą
od 1 roku do
10 lat pozbawienia
wolności, a w
niniejszej sprawie
oskarżonemu
wymierzona została
kara właśnie 1
roku pozbawienia
wolności. Jest to
wręcz najniższy z
możliwych wymiar
kary. Zgodzić się
należy z Sądem
meriti, iż
wymierzona
oskarżonemu kara
pozbawienia
wolności, stanowi
trafną reakcję karną,
współmierną do
stopnia winy
oskarżonego, jak i do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionego
przestępstwa. Kara
taka spełni w
sposób właściwy
cel zapobiegawczy
oraz wychowawczy,
jak również cele
kary w zakresie
kształtowania

świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Mając na uwadze
wysoki stopień
społecznej
szkodliwości
popelnionego czynu,
nie wchodziło także
w grę wymierzenie
kary innego rodzaju,
niż kara
pozbawienia
wolności (oskarżony
nie spełniał zresztą
warunków z art. 37a
k.k., czy też art. 60 §
1 - 4 k.k.).

W dalszej części
apelacji oskarżony
nie podnosił już
zarzutu wysokości
wymiaru kary, w
tym kary łącznej
pozbawienia
wolności. W tym
miejscu należy
zatem nawiązać
do tej kwestii.
Podkreślenia tu
wymaga, że Sąd
Rejonowy wymierzył
oskarżonemu za
popelnione
przestępstwa kary w
najniższej możliwej
wysokości
przewidzianej przez
ustawę. Już z tego
tylko względu żadnej
z wymierzonych kar
jednostkowych nie
można uznać jako
zbyt surowej. Także
wymierzona kara
łączna pozbawienia
wolności jest
wyważona i nie

<p>nosi znamion rażącej surowości (o karze łącznej będzie jeszcze mowa w dziale 3.4 niniejszego uzasadnienia).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia z pkt 1 poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu z art. 62 ust.2 u.p.n. na art. 62a u.p.n. i na tej podstawie umorzenia postępowania lub w przypadku stwierdzenia niedostatecznych podstaw co do umorzenia postępowania, uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Żądanie, aby Sąd odwoławczy umorzył postępowanie na podstawie 62a ustawy z dnia 29</p>		

<p>lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, przy uznaniu, iż oskarżony posiadał środki odurzające oraz substancje psychotropowe w ilości nieznacznej z przeznaczeniem na własny użytek, jest kompletnie oderwane od realiów niniejszej sprawy i zgromadzonych w niej dowodów. Nie zostały także spełnione warunki wskazane w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. zezwalające na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>W stosunku do pkt.2 zaskarżonego wyroku</p> <p>1) zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu;</p> <ul style="list-style-type: none"> • naruszenie art. 1 §1 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu i podlega odpowiedzialności karnej, mimo iż w postępowaniu 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

przygotowawczym
jak również w
postępowaniu
sądowym nie
wykazano, że
oskarżony swoim
zachowaniem
wypełnił dyspozycje
zarzucanego mu
czynu;

- naruszenie art.
12 §1 k.k. poprzez
dokonanie błędnej
wykładni tego
przepisu na gruncie
przedmiotowej
sprawy;

- naruszenie art.
58 ust. 1 ustawy
z dnia 29.07.2005
r. o przeciwdziałaniu
narkomanii poprzez
błędne i w realiach
ustawowych
bezpodstawne
uznanie, że
oskarżony dopuścił
się udzielenia innej
osobie określonego
środka odurzającego
w celu osiągnięcia
korzyści osobistej;

2) zarzut obrazy
przepisów
postępowania
karnego mającą
wpływ na treść
wyroku, a
mianowicie:

- naruszenie art.
5 k.p.k. poprzez
uznanie przez sąd
oskarżonego za
winnego
zarzucanego mu
czynu, mimo, że
jego wina nie

została należycie
w postępowaniu
wykazana, a
niebędące się usunąć
wątpliwości, które
pojawiły się w
postępowaniu
zostały
rozstrzygnięte na
niekorzyść
oskarżonego;

- naruszenie art.
7 k.p.k. poprzez
ukształtowanie
swojego poglądu co
do winy oskarżonego
nie na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów a jedynie
na subiektywnym
odczuciu i
przeświadczeniu o
jego winie;

- naruszenie art.
17 § 1 pkt.
1 przez wydanie
wyroku skazującego
w stosunku do
oskarżonego iż
zebrane środki
dowodowe w
postępowaniu jasno
i bez żadnej
wątpliwości
wskazywały że brak
jest danych
dostatecznie
uzasadniających
podejrzanie
popelnienia
przestępstwa;

3) zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę

	<p>orzeczenia, mających wpływ na treść tego orzeczenia, a polegających na ustaleniu, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oskarżony udzielił B. W. około trzy razy środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste; • oskarżony działał z góry powziętym zamiarem, co do udzielenia B. W. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim stwierdzić należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowania nieodpowiedniego przepisu, a także na niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Obraza prawa materialnego może być przy tym</p>				

przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny.

Naruszenie prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy skarżący upatruje wadliwości orzeczenia w błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych.

Tymczasem skarżący pod pozorem twierdzeń o naruszeniu przez Sąd meriti prawa materialnego (zarzut 1 podpunkt 1 i 3), powołuje się w istocie na kwestie dotyczące oceny dowodów i poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego,

ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzącej żadnych zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny zebranych w sprawie dowodów.

Apelacja nie zdołała wykazać, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji opierają się na wybiórczej oraz wybitnie subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Natomiast Sąd I instancji wnikliwie, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym

z kolei – waloru
takiego odmówić.

Sąd odwoławczy, w
pełni zgadza się
z przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Wbrew
twierdzeniom
skarżącego, Sąd
meriti nie popełnił
błędu dając wiarę
zeznaniom świadka
B. W., który zeznał
iż oskarżony trzy
razy poczęstował
go marihuaną „za
darmo”. Brak jest
bowiem
jakichkolwiek
podstaw do
kwestionowania
wiarygodności tego
dowodu. Zauważyć
także należy, iż
oskarżony przyznał
się do popełnienia
zarzucanego mu
czynu i w swoich
wyjaśnieniach
potwierdził, że
trzykrotnie
poczęstował B. W.
marihuaną (k. 35).
W świetle takich
dowodów,
oczywistym jest, że
oskarżony wyczerpał
swoim zachowaniem
dyspozycję art. 58
ust. 1 ustawy z dnia
29.07.2005 roku
o przeciwdziałaniu
narkomanii.
Odpowiedzialności z
tego przepisu
podlega ten kto,

wbrew przepisom ustawy, udziela innej osobie środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej. Warunkiem karalności za przypisane oskarżonemu w tym punkcie nie jest natomiast działanie w celu osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści, w tym korzyści osobistej. Sąd meriti zatem nie musiał i nie czynił w tym kierunku jakichkolwiek ustaleń.

Zupełnie chybnym są dywagacje skarżącego zawarte w uzasadnieniu apelacji, że przecież nie wiadomo, czy udzielona substancja była naprawdę marihuaną. Gdyby miało tak rzeczywiście być, że oskarżony udzielał świadkowi jakiejś substancji, która zamiast marihuany, była czymś zupełnie innym, to zarówno świadek B. W., jak i sam oskarżony, z pewnością powiedzieliby o tym w swoich depozycjach. Gdy oskarżony przyznawał się do

tego czynu, nie kwestionował przecież w żaden sposób, że udzielaną przez niego substancją był środek odurzający, w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany).

Odnosnie braku podstaw do przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 12 § 1 k.k. stwierdzić należy, że charakter przypisanych zachowań polegających na udzielaniu środka odurzającego, w różnym czasie, nie pozwalał mu objąć świadomości konkretnych transakcji w sensie czasu zaistnienia jednostkowych zachowań, to jednak błędem byłoby odrzucenie, że oskarżony nie obejmował swoją świadomości całości przedmiotu czynu.

Jednoczynowa koncepcja czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k. wymagająca „z góry powziętego zamiaru” zakłada również taki przypadek, gdy sprawca obejmuje zamiarem, chociaż w ogólnych zarysach,

wykonanie czynności składających się na czyn ciągly. Całkowicie praktyczne jest w tym względzie stanowisko, że sprawca nie musi przewidywać ilości zdarzeń, ale zakładać podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z nadarzającej się okazji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 listopada 2012 roku - II AKa 204/12; wyrok Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 marca 2010 roku - II AKa 415/09).

Oskarżony zupełnie nie zauważa również, że przyjęcie koncepcji działania w warunkach art. 12 § 1 k.k. **było dla niego wyjątkowo korzystne**. Gdyby bowiem przypisane mu przestępstwo z pkt II aktu oskarżenia rozbić na poszczególne zachowania, musiałby ponieść odpowiedzialność karną za trzy osobne przestępstwa, ewentualnie objęte ciągiem przestępstw z art. 91 § 1 k.k., co i tak byłoby

mniej korzystne,
niż przyjęcie, że
mieliśmy do
czynienia z jednym
czynem ciągłym z
art. 12 § 1 k.k.

Sądowi meriti nie
można też
skutecznie postawić
zarzutu naruszenia
art. 5 § 2 k.p.k.
Pamiętać należy, że
regulacje art. 7 k.p.k.
i art. 5 § 2 k.p.k. mają
charakter rozłączny.

Problem
wiarygodności
danego dowodu
musi być stanowczo
rozstrzygnięty na
płaszczyźnie art.
7 k.p.k., zaś
stosowanie reguły in
dubio pro reo (art. 5
§ 2 k.p.k.) powinno
odnosić się tylko
do nie dających się
usunąć wątpliwości
w sferze faktów.
Należy zwrócić
uwagę, że niedające
się usunąć
wątpliwości, to nie
istnienie w
dowodach
sprzecznych wersji
zdarzenia, ale brak
możliwości
rozstrzygnięcia
między nimi przy
użyciu zasad oceny
dowodów. Dopiero,
gdy sprzeczności nie
da się rozstrzygnąć,
to jest wątpliwości
usunąć, wtedy
wątpliwości
rozstrzyga się na
korzyść

<p>oskarżonego, a taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodziła.</p> <p>W świetle dowodów zgromadzonych w sprawie, prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, w pełni zasadnym było zatem uznanie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia (pkt 1 tiret 2 zaskarżonego wyroku), który wyczerpywał znamiona art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt 2 i umorzenie postępowania na podstawie przez art. 17§ 1 pkt.1 zd.2.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest już sam w sobie źle sformułowany. Zgodnie bowiem z treścią art. 414 §</p>		

1 k.p.k. w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wyłączającej ściganie lub danych przemawiających za warunkowym umorzeniem postępowania, sąd wyrokiem umarza postępowanie albo umarza je warunkowo, jednakże w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

Jak już wyżej wskazano Sąd odwoławczy nie dopatrzył się błędu w zakresie oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, ani tym bardziej obraży prawa materialnego.

Postawione zarzuty nie był więc zasadne i nie mogły spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od

zarzucanego mu czynu.				
3.3.	<p>W stosunku do pkt.3 zaskarżonego wyroku</p> <p>1) zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.</p> <ul style="list-style-type: none"> • naruszenie art. 1 § 1 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu i podlega odpowiedzialności karnej, mimo iż w postępowaniu przygotowawczym jak również w postępowaniu sądowym nie wykazano, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycje zarzucanego mu czynu; • naruszenie art. 12 § 1 k.k. poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu na gruncie przedmiotowej sprawy; • naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne i na 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

gruncie prawnym
bezpodstawne
uznanie, że
oskarżony dopuścił
się udzielenia innej
osobie środka
odurzającego w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej;

2) obrazę przepisów
postępowania
karnego mającą
wpływ na treść
wyroku, a
mianowicie:

- naruszenie art.
5 k.p.k. poprzez
uznanie przez sąd
oskarżonego za
winnego
zarzucanego mu
czynu, mimo, że
jego wina nie
została należycie
w postępowaniu
wykazana, a
niedające się usunąć
wątpliwości, które
pojawiły się w
postępowaniu
zostały
rozstrzygnięte na
niekorzyść
oskarżonego;

- naruszenie art.
7 k.p.k. poprzez
ukształtowanie
swojego poglądu co
do winy oskarżonego
nie na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów a jedynie
na subiektywnym
odczuciu i
przeświadczeniu o
jego winie;

• naruszenie art. 17 § 1 pkt. 1 przez wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego iż zebrane środki dowodowe w postępowaniu jasno i bez żadnej wątpliwości wskazywały że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;

3) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść tego orzeczenia, a polegających na ustaleniu, że:

• oskarżony udzielił K. K. około cztery razy substancję psychotropową w postaci (...)C.;

• oskarżony działał z góry powziętym zamiarem co do udzielenia K. K. substancji psychotropowej w postaci (...)C.;

• oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

**W stosunku do
pkt.4
zaskarżonego
wyroku**

1) zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu:

- naruszenie art. 1 §1 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu i podlega odpowiedzialności karnej, mimo iż w postępowaniu przygotowawczym jak również w postępowaniu sądowym nie wykazano, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycje zarzucanego mu czynu;

- naruszenie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne i na płaszczyźnie kodeksowej bezpodstawne uznanie, że oskarżony dopuścił się udzielenia innej osobie określonego środka odurzającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

2) zarzut obrazy przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- naruszenie art. 5 k.p.k. poprzez uznanie przez sąd oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, mimo, że jego wina nie została należycie w postępowaniu wykazana, a niedające się usunąć wątpliwości, które pojawiły się w postępowaniu zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego;

- naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie zbyt szerokiej, nieuzasadnionej oceny zebranych środków dowodowych w sprawie i samodzielne uzupełnienie merytorycznych niejasności dowodowych poprzez samodzielne określenie ilości hipotetycznie sprzedanych środków odurzających;

• naruszenie art. 17 § 1 pkt. 1 przez wydanie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego iż zebrane środki dowodowe w postępowaniu jasno i bez żadnej wątpliwości wskazywały że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;

3) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść tego orzeczenia, a polegających na ustaleniu, że:

• oskarżony udzielił P. D. jednokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste;

• oskarżony działał z góry powziętym zamiarem co do udzielenia P. D. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste;

• oskarżony działał w celu osiągnięcia

	korzyści majątkowej.			
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Oba zarzuty (dotyczące w istocie czynów zarzucanych w pkt III i IV aktu oskarżenia, a przypisanych oskarżonemu w pkt 1 tiret 3 i 4 zaskarżonego wyroku), wobec ich podobieństwa i posiadania wielu punktów wspólnych mogą zostać omówione łącznie.</p> <p>Aktualne pozostają tu uwagi z działu 3.2 niniejszego uzasadnienia, odnośnie mylnego rozumienia przez skarżącego, czym jest obraza prawa materialnego.</p> <p>Zbytecznym jest też ponowne odnoszenie się do omówionej już kwestii przyjęcia w kwalifikacji czynu zarzucanego w pkt III aktu oskarżenia art. 12 k.k. Jeszcze raz tylko podkreślić należy, że nawet gdyby Sąd odwoławczy uznał, iż błędem było przyjęcie, że</p>				

oskarżony działał w warunkach art. 12 k.k., to będąc związany zakazem reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k.) nie mógłby i tak tu niczego zmienić, gdyż pogorszyłby w ten sposób sytuację procesową oskarżonego.

Natomiast odnośnie czynu z pkt IV aktu oskarżenia, Sąd nie przyjmował w ogóle, aby oskarżony działał z góry powziętym zamiarem.

Zarzucający i przypisany w tym zakresie czyn, polegał przecież na jednorazowym działaniu.

Także i w przypadku omawianych tu czynów Sąd Rejonowy nie dopuścił się wadliwej oceny dowodów, jak również nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych, będących podstawą zaskarżonego wyroku (do czego sprowadza się większość sformułowanych przez skarżącego zarzutów).

W szczególności nie można w żaden sposób podzielić

twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd, przypisując oskarżonemu, że udzielał on innym osobom (K. K. i P. D.) środków narkotycznych.

Okoliczności te potwierdzili przecież przesłuchani w niedługi czas po przedmiotowych zdarzeniach, ww. świadkowie. K. K. zeznał, że wiedział, iż od oskarżonego można kupić „na szybko” narkotyki i łącznie cztery razy zakupił od niego substancję psychotropową, płacąc za każdym razem 50 złotych za porcję (k. 176). Z kolei P. D. zeznał, że kupił od oskarżonego (którego opisał z imienia, nazwiska i miejsca jego wcześniejszego zatrudnienia) jedną „działkę” marihuany za 350 złotych (k.225).

Niczego nie może zmienić tu okoliczność, że przed sądem świadkowie ci usiłowali w sposób nieudolny wycofać swoje obciążające oskarżonego zeznania.

Tłumaczenia świadka K. K.,

że zeznając na policji był „pod presją”, choć nie potrafił wytłumaczyć na czym owa presja miałaby polegać (bo sam przyznał że miał jednak możliwość swobody wypowiedzi), są zupełnie nieprzekonywujące. Wersji świadka zaprzeczyły ponadto zeznania K. B.. Podobnie naiwne jest tłumaczenie świadka P. D., któremu ponoć pomylił się oskarżony z „innym M.”, którego to jednak nie zna z nazwiska i w ogóle go „praktycznie nie zna”.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił te zeznania, wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z jakich powodów tak zmienione zeznania świadków nie mogą stanowić przekonującego i wiarygodnego materiału dowodowego. Apelacja nie zawiera w swej treści żadnych kontrargumentów, które zdołałyby wykazać, iż rozumowanie Sądu Rejonowego było tu

wadliwe, czy też nielogiczne.

Ponadto sam oskarżony na rozprawie sądowej przyznał się do wszystkich czterech przedstawionych mu zarzutów (k. 348) Co do czynu zarzucanego w pkt III aktu oskarżenia zaczął negować swoją winę, dopiero gdy usłyszał, że świadek K. K. wycofuje się ze swoich zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym.

Nie jest też prawdą, że Sąd Rejonowy w całości uznał wyjaśnienia oskarżonego jako wiarygodne, czemu przeczy w sposób oczywisty lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Zupełnie nie przekonuje wskazany w apelacji argument, że z zeznań większości przesłuchanych w sprawie świadków nie wynika, aby oskarżony miał sprzedawać narkotyki. Zeznania tych świadków (np. O. K., S. K., M. B., A. T.) mogą być bowiem dowodem tylko co do tego,

że dany świadek sam nie kupował narkotyków od oskarżonego.

Natomiast świadkowie ci (będąc z reguły znajomymi oskarżonego) nie przebywali przecież z nim 24 godzin na dobę, by móc z pełnym przekonaniem zeznać, że nigdy nie widzieli, aby oskarżony był w posiadaniu narkotyków i sprzedawał je innym osobom.

Sąd meriti nie popełnił też błędu, co do ilości zakupionych od oskarżonych przez K. K. i P. D. narkotyków. K. K. stwierdził kategorycznie, że za każdym razem kupował 1 gram białego proszku (po 50 złotych za gram). Natomiast P. D. kupił jednorazowo porcję marihuany za 350 złotych. Nie wiedział dokładnie, ile było to gramów, więc przyjęto tu ilość 7 gram, zapewne przyjmując średnią czarnorynkową cenę marihuany (1 gram za 50 złotych). Dodać tylko trzeba, że ustawa nie wymaga, aby dla

wyczerpania
znamion
przestępstwa z art.
59 ust.1 ustawy
z dnia 29.07.2005
roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
koniecznym było
precyzyjne
określenie ilości
sprzedanego
narkotyku.
Ponieważ nie zawsze
da się taką ilość
ustalić precyzyjnie,
może być ona także
ustalona
orientacyjnie, z
pewnym
przybliżeniem.
Dodać też trzeba,
że kiedy oskarżony
przyznawał się w
całości do
popelnienia
zarzucanym mu
czynów, nie
kwestionował, ani
ilości sprzedanych
narkotyków, ani
kwoty pieniędzy
otrzymanych za nie.

Dywagacje skargi
apelacyjnej,
odnośnie tego, że
nie wiadomo, co tak
naprawdę oskarżony
sprzedał świadkom
K. K. i P. D.,
gdyż substancji tych
nikt nie zbadał,
są jedynie nieudolną
próbą uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za popelnione
czyny. Gdyby przyjąć
tok rozumowania
skarżącego, że dla

przypisania odpowiedzialności karnej z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii niezbędnym jest każdorazowe zbadanie substancji, która została przez sprawcę sprzedana, to dilerzy narkotykowi byłiby praktycznie bezkarni. Przecież najczęściej występuje taka sytuacja, że końcowy nabywca narkotyku (z reguły osoba uzależniona) nabywa niewielką porcję konsumpcyjną narkotyku i go zużywa. Laboratoryjne zbadanie narkotyku, który np. kilka tygodni wcześniej został już skonsumowany, jest po prostu niemożliwe. Sąd I instancji dysponował natomiast pierwszymi zeznaniami K. K. i P. D., z których wynikało, że nabywali od oskarżonego narkotyki. Żaden z nich nie zeznał, iż został oszukany przez oskarżonego, gdyż sprzedał im w rzeczywistości jakąś

inną substancję,
która nie
wywoływała
odurzenia
narkotycznego.
Gdyby tak było,
świadkowie ci z
pewnością
powiedzieliby o tym
przesłuchującemu,
gdyż taka
okoliczność byłaby
także korzystna
dla nich samych.
Trudno też uwierzyć,
że świadek K. K.
po raz kolejny
kupowałby
substancję
psychotropową u
oskarżonego, gdyby
został wcześniej
wprowadzony przez
niego w błąd,
co do właściwości
tejże substancji.
Dodać też należy,
że oskarżony na
rozprawie sądowej
przyznał się do
popęlnienia
wszystkich czynów,
w tym także do
tych zarzucanych
w pkt III i
IV aktu oskarżenia.
Nie do uwierzenia
jest, aby oskarżony
przyznał się do
popęlnienia tak
poważnych
przestępstw, gdyby
ich rzeczywiście
nie popełniał. Nie
zanegował wówczas,
że udzielane za
odpłatnością
substancje były
rzeczywiście
narkotykami,

zgodnymi z opisami czynów III i IV aktu oskarżenia. Jeżeli zatem zestawie powyższe dowody z obiektywnym faktem posiadania przez oskarżonego znacznych ilości narkotyków, z czego część była już poporcjowana (a jednocześnie oskarżony nie posiadał innego środka odurzającego i innej substancji psychotropowej), to jedynym możliwym wnioskiem było przyjęcie, że oskarżony czterokrotnie sprzedał K. K. substancję psychotropową w postaci (...) C., natomiast P. D. – jednorazowo środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste.

Podkreślenia wymaga, że ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wypływać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której

podstawie doświadczenie życiowe i zasady logiki nasuwają jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne istotnie wystąpiły.

Nie budzi też żadnych wątpliwości, że oskarżony w wyniku popełnienia czynów opisanych w pkt III i IV osiągał korzyść majątkową, skoro za udzielane środki odurzające i substancje psychotropowe pobierał zapłatę.

Zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że

<p>zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Sąd Rejonowy nie miał bowiem wątpliwości w tej kwestii, a stan dowodów pozwolił mu na przyjęcie jednej, niewątpliwej wersji zdarzenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt. 3 oraz 4 i umorzenie postępowania na podstawie przez art. 17 § 1 pkt.1 zd.2.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak już wskazano w dziale 3.2 niniejszego uzasadnienia wniosek o umorzenie postępowania, oparty na wskazanej w apelacji podstawie jest wadliwy. Jeżeli po rozpoczęciu przewodu sądowego, Sąd stwierdził istnienie okoliczności z art.</p>			

<p>17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. wydałby wyrok uniewinniający (art. 414 § 1 k.p.k.). Takich okoliczności jednak nie stwierdzono – o czym była mowa powyżej.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Zawarty w apelacji prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu, polegającej na orzeczeniu wobec niego kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 20 zł oraz obciążeniu go kosztami sądowymi, miast orzeczenia wnioskowanej przez oskarżyciela kary łącznej trzech lat roku pozbawienia wolności, a także brak orzeczenia w odniesieniu do czynów z punktu III i IV aktu oskarżenia przypadku na rzecz Skarbu państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw oraz nie orzeczenie nawiązki w kwocie 3000 zł na rzecz właściwej Fundacji lub Stowarzyszenia na cele związane</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

z zapobieganiem i zwalczanemu narkomanii, co w ocenie skarżącego wynikało z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego, jak: wysoki stopień szkodliwości społecznej przestępstw, których się dopuścił, a więc posiadaniu znacznych ilości narkotyków, sprzedaży ich innym młodym osobom, brak okazania skruchy, dozowanie wiadomości na temat popełnionych przez siebie przestępstw, w zależności od treści zeznań kolejnych przesłuchiwanym sprawom świadków, które to okoliczności winny przemawiać za uznaniem, iż w przedmiotowej sprawie oskarżony winien zostać ukarany w sposób surowszy, której to karze powinny towarzyszyć dodatkowe sankcje o charakterze ekonomicznym, a co w konsekwencji spowodowało, iż orzeczone wobec oskarżonego sankcje karne nie spełnią swych ustawowych funkcji w zakresie

	indywidualnej prewencji, wychowania oraz społecznego oddziaływania,			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Na wstępie zauważyć należy, iż prokurator zaskarżył w apelacji wymiar kary łącznej pozbawienia wolności, nie kwestionując wymiaru kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa jednostkowe. Dlatego też przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego mógł być tylko wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.</p> <p>Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność</p>				

przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a k.k., tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie - w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji, albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie przyjął Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak jest takich przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Sąd Okręgowy w

pełni przychyła się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, obligował natomiast do przyjęcia zasady mieszanej (asperacji).

Zauważyć trzeba, iż Sąd Rejonowy mógł w niniejszej sprawie orzec karę łączną, biorąc za punkt wyjścia skazania za cztery przestępstwa jednostkowe, czyli od 1 roku pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż właściwą karą łączną dla oskarżonego będzie kara 2 lat pozbawienia wolności.

Wprawdzie czyny, jakich dopuścił się oskarżony charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i zawinienia, jednakże nie wolno tracić z pola widzenia,

że oskarżony jest jeszcze młodym człowiekiem i nie był wcześniej karany. Wyraził także skruchę i przyznał się do winy, aczkolwiek w tym zakresie jego postawa była zmienna. Także w przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie ustalone przez Sąd meriti okoliczności – wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w ww. wymiarze, będzie adekwatną reakcją karną, a kara taka spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zauważyć też należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa

wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze „kwestyjnym”, np. o kilka miesięcy, przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku – V KRN 230/72; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku – KZS 4/96 poz. 42).

Zasadnym był natomiast zarzut nie orzeczenia przez Sad Rejonowy przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw. Art. 45 § 1 k.k. jest bowiem jednoznaczny w swej treści i nakazuje, że jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść

majątkową
niepodlegającą
przypadkowi
przedmiotów
wymienionych w art.
44 § 1 lub 6 k.k., aby
sąd orzekł wypadek
takiej korzyści albo
jej równowartości.
W niniejszej sprawie
ustalono, że
oskarżony w związku
z popełnieniem
czynów z pkt
III i IV aktu
oskarżenia osiągnął
korzyść majątkową
w kwocie 550 złotych
i taka też kwota
podlegała
przypadkowi.

Sąd Okręgowy nie
zdecydował się
natomiast na
orzeczenie
wnioskowanej przez
oskarżyciela
nawiązki w kwocie
3000 złotych na
rzecz właściwej
Fundacji lub
Stowarzyszenia na
cele związane z
zapobieganiem i
zwalczaniem
narkomanii.
Zgodnie z art.
70 ust. 4 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii
orzeczenie takiej
nawiązki jest jedynie
fakultatywne, a
oskarżony poniósł
już znaczne
finansowe
konsekwencje
swoich czynów

(grzywna, koszty postępowania).			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. Ł. kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności, w odniesieniu do czynów z punktu III i IV aktu oskarżenia przypadku na rzecz Skarbu państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw oraz orzeczenia nawiązki w kwocie 3000 zł na rzecz właściwej Fundacji lub Stowarzyszenia na cele związane z zapobieganiem i zwalczanemu narkomanii, w pozostałym zaś zakresie o utrzymanie orzeczonego wyroku w mocy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z powodów wskazanych wyżej zarzuty apelacyjne prokuratora mogły zostać uwzględnione			

<p>tylko częściowo. Sąd Okręgowy zmienił jedynie zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. Ł. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanych z popełnionych przestępstw zarzucanych w punkcie III i IV aktu oskarżenia a przypisanych w punkcie 1 zaskarżonego wyroku w kwocie 550 złotych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>za wyjątkiem niżej opisanej zmiany – pozostały zakres zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Jak już wyżej wskazano w pkt 3.1 – 3.3, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego w kierunku zmiany wyroku i jego uniewinnienia (umorzenia postępowania). Podobnie, z powodów wskazanych w pkt 3.4 brak było podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora odnośnie zaostżenia wymiaru kary i nałożenia na oskarżonego dodatkowego obowiązku fiskalnego. Tak więc, w zakresie tych rozstrzygnięć zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana zaskarżonego wyroku w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego M. Ł. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanych z popełnionych przestępstw w kwocie 550 złotych.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Motywy tego rozstrzygnięcia zostały omówione w pkt 3.4		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach karnych (tekst. jedn.: Dz. U Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) i na tej podstawie, z uwagi na aktualną sytuację życiową oskarżonego zwolnił go od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	wymiar kary, nie orzeczenie przypadku na rzecz Skarbu państwa korzyści majątkowej	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	osiągniętej z popełnionych przestępstw oraz nie orzeczenie nawiązki na rzecz właściwej Fundacji lub Stowarzyszenia na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana